

Σε μια παρένθεση

Αμεταχείριστα γάντια ανταλλάσσουν χειραψίες
Χείλια σκουπίζουν την τρυφερότητα από ένα πρόσωπο

Είδε την υγρή της φωλιά να κυματίζει επάνω
Απ' τα νεανικά του χρόνια ανάμεσα στα σεντόνια

Πηγαίνοντας προς τον ζόφο με το κεφάλι σκυμμένο
Από σύγχυση κι' απηδία για κάθε τι συγκεκριμένο

Η φλόγα αδυνάτιζε το ερμαφρόδιτο φεγγάρι
Σκούριασε όταν πάχυνες το φερμουάρ που δεν κλείνει

Διεγείρεσαι νευριάζεις αναστατώνεσαι άδικα
Με το τίποτα — και τώρα πάλι τα βάζεις με το νερό

Ήτανε —ήσουνε— είμασταν όλοι μαζί κάποτε
Αντικρύζοντας παρ' ελπίδα την καταστροφή

Λαβή του μείζονος βίου σπαταλημένη ενότητα
Επιδέξια απέφυγες τη μαρτυρία της Ημέρας της Κρίσης

Αυτά τα λίγα κι' ασυμπλήρωτα —όμως αλοίμονο—
Τα περισσότερα περνούν απαρατήρητα — στ' ανοιχτά βιβλία

Δεν έχει δόντια δεν έχει μυς δεν έχει αυχένα
Όμως έχει παραπάνω απ' ό,τι χρειάζεται να γίνει ένα —

Περίλυπη μέχρι κυττάρων η οσμή σου
Αυτόμολη ανδραποδίζεται στον υποταγμένο αυχένα

Οι πέργολες στ' αψηλά περβάζια συνηθίζουν
Να μη λένε τίποτα που να μη βγαίνει απ' τον μυελό

Λησμονημένος απ' τον κατάλογο των καινούργιων μοντέλων
—Πωλείται σε τιμή ευκαιρίας ένας περαστικός—

* * *

Οι παντοδύναμοι με κομμένα κεφάλια αλληλοτροφούνται
Σε μια τραπεζαρία καθισμένοι σε καρέκλες με προιονισμένα ποδάρια

Όλοι θα μπορούσαν κάτι να πληροφορηθούν
Από εκείνο που δεν ήταν ποτέ του χεριού τους

Το ίδιο τόσο φανερά το ίδιο με το άλλο
Του ίδιου του εαυτού του, του ταυτισμένου με τους εαυτούς τους

Το βιβλίο του «Εαυτού και του Αλλοινού» γράφτηκε
Σε μια νύχτα με ξαστεριά με κρύα λεμονάδα και καυσαέριο

Το ξάφνιασμα ήταν έντονο αλλά δεν διάρκεσε
Ήταν μιας μικρής ανακόλουθης φράσης ο συναγερμός

Ας περάσουμε σ' άλλα ζητήματα τώρα κι' ας αφήσουμε
Να κοιμούνται εκείνα τα τεράστια προβλήματα στα υπόστεγα

Παραπάνω απ' ό,τι έχω πει κιόλας δε θα πω
Δημόσια κι' ιδιωτικά κατ' ιδίαν και ανά τας οδούς

Αν μου ζητήσουν ρέστα — θα λάβουν σωρούς απαντήσεων
Που περισσεύουν — κατάλοιπα, καρτ-ποστάλ, κι' άλλα τέτοια

Η αδιόρθωτη εποχή της αθωότητας πέρασε γρήγορα
Την ακολούθησαν οι απολιθωμένες πραγματικότητες της μετάνοιας

Μια υπαιτιότητα αξίζει μιαν άλλη — μα τέτοιες συναντήσεις
Γίνονται σπάνια στο πλαίσιο ενός φιλόξενου χώρου

Οι Κυρίες των τιμών της καθήλωσης στο κάτω κάτω
Της ταπεινωμένης σάρκας του λευκού εμπορίου

Μ' αρέσει πόσο μ' αρέσει η συνηθισμένη έκφραση
Του προσώπου, όταν φωτίζεται, από μια χαμηλωμένη λάμπα, πλάγια

* * *

Γράφοντας κάτω απ' τ' αμπαζούρ — είδες κάποτε μια ξαστεριά
Να διαγράφεται όπως μια άνιση γκριζα γραμμή στον ορίζοντα

Γη, γη, Γη του Πυρός, στεριά, φώναξε η σκοπιά
Εγκλωβισμένη σ' ένα καλάθι στο μεσιανό κατάρτι

Πως ήταν τυφλός το μάθαμε μόνο πολύ αργότερα
Καμιά φορά ένας σπινθήρας λάμπει στο απόλυτο σκοτάδι

Στο κελί ένα παράξενο φως ανεξήγητο στους πολλούς
Και για τους λίγους ένας άλυτος γρίφος του αινίγματος

Παρ' ολίγο να ξεχάσω τι ήθελα να πω — στηθόδεσμος ακροβάτης
Γλιστράει απ' το σχοινί της πεζότητας στα πόδια του κρεβατιού:

Εκεί που κοιμάμoυνα μόνη — αφόρητα τα συμπραζόμενα συσσωρεύονται
Νεφελώματα απειλητικά στον ορίζοντα μου κρύβουν τις ώρες

Με κλεμμένα μέλη ήρθα να σε βρω — αλλά αυτός που την πηδούσε
Δεν ήξερε αν μ' άρεσε αληθινά ή αν ήταν προσποίηση

Περασμένα ξεχασμένα — το επαναλάμβανε συχνά
Για να πείσει τον εαυτό του πως κάποιo λάκκο έχει η φάβα

Ένας αγρότης έρχεται καταδώθε μ' ένα σακκίδιο
Γεμάτο χρυσά νομίσματα που μόλις τα δείχνει εξαφανίζονται

Από πολύ παλιά δεν ξέραμε τι θ' ακολουθήσει — ωστόσο
Από φόβο για τις συνέπειες κανένας δεν κουνήθηκε

Είμαι ολόκληρη εισχωρήσιμη — αλλά δεν θέλω να λένε
Πώς στίβω τα λεμόνια μου πριν να πιάσουν χυμό

Αποστηθίζω τις λίγες λέξεις που μου μένουν
Και τις προφέρω προσεκτικά με ξένη προφορά

* * *

Παίρνουν δρόμο τα τραμ τα τρόλλεϋ τα λεωφορεία
Ορμάνε να προλάβουν τη θάλασσα πριν σβήσει

